

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Frankrig (1882)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 299. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753871601056/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

sind, der bevirkede, at han ingen Udvikling gennemløb. Kun i sin første Udvikling var han Kunstner. I en romantisk Tidsalder begyndte han romantisk, i en industriel Tidsalder fortsatte han industrielt.

Med *Henrik den 3dje og hans Hof* opnaaede han, hvad Vitet ikke havde opnaaet med dette Stof, nemlig at levere et livfuldt og spilleligt Drama, men han trodsede her kun paa den mest overfladiske Maade den klassiske Teatervedtægt. Han vovede at optage det gamle Hofs ydre Skikke: Paa hin Skueplads, hvor Hellen og hans Fortrollge i et Par hundrede Aar havde samtalt med hængende Arme eller med Haanden paa Sværdfæstet, traadte en Skare af Kong Henriks Yndlinge ind med Bilboquet'er, Daidens Opfindelse, i Hænderne, og i Pauserne morede de sig med at puste Smaapile ud af lange Pusterør. Men forøvrigt følte de og talte de som unge Mænd fra 1828.

Dumas's øvrige historiske Skuespil fra hans Ungdom (*Napoléon Bonaparte*, *Charles VII chez ses grands vassaux* o. s. v.) har et ligesaa overfladisk Sjølestudium, først senere lykkedes det ham, da han fandt en Tidsalder, hvis Aand han kendte og kunde beherske, at give saa fortræffelige Billeder af en svunden Tid, som i de indtagende og dramatisk højt virkningsfulde Skuespil *Et Ægteskab under Ludvig den 15de* og *Gabrielle de Belle-Isle*, af hvilke især det sidste med sin fine og let forædlende Fremstilling af Regentskabstidens Sæder, har poetisk Værdi. I Aaret 1831 allerede faldt det imidlertid i Dumas's Lod at give den unge romantiske Slægt en af de Typer, hvorefter den selv opkaldte sig. Han skrev *Antony*.

Med alle sine Mangler har dette Stykke Noget ved sig, der gør det bedre end selv de bedste blandt Dumas's øvrige Arbejder. Der er varmere Blod, mere Menneskelighed deri end i de andre. Og naar det trods sin Naivitet gør et forholdsvis betydeligt Indtryk, saa er Aarsagen den, at Dumas her har kastet sit eget Jeg med al dets lidenskabelige Voldsomhed, med dets ungdommelige Enthusiasme og ridderlige Instinkter op paa Skuepladsen. Antony er en Helt fra 1830 som alle Hugo's, bredskuldret, løvemanket, begejstret og fortvivlet, skabt til at kunne leve uden Mad og Søvn, altid redebon til at skyde sig selv eller en Anden en Kugle for Panden. Men den Furor, som Antony gjorde, berøede paa, at Dumas — hvad Hugo aldrig vilde eller kunde gøre — lod Handlingen foregaa 1830 og lod Helten op-